

NORWEGIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NORVEGIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Choisir ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION
NORVEGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til EN av de følgende tekstene:

1. (a)

Mørk gate midt på natten

De er seks stykker som har vært på fest. Smoking og lange kjoler: Tre par som har vært ute og feiret at det er første gang mennene ser hverandre igjen siden de gikk ut av skolen. Tjuårsjubileum, og de har slått stort på.

5 De står på en drosjeholdeplass og synes på lang avstand. Pels over dype utringninger, glitrende skjørt, perler og pannebånd, hvite fjær bak et øre. En av mennene har til og med flosshatt.

Ikke for at de pleier å se slik ut. Noe av stasen er leid, det meste lånt. Mors pelsjakke, tantes perler, farfars floss. De fikk den ideen at de ville kle seg slik, for å komme i stemning, for å more seg selv og de andre.

10 Det har vært vellykket, det er blitt sent på natten. Tomt i sentrumsgatene, ganske kaldt - og ingen drosjer.

Men de har fremdeles mye å snakke om. De har vært spredt på forskjellige kanter av landet og verden, men nå bor de i samme by igjen og er enige om at de skal holde kontakten. Konene har også funnet hverandre, de snakker alle seks høylytt om barn og arbeid og gamle skoleminner, de har mye å le av.

15 Plutselig senker de stemmene. De er ikke alene lenger. Det kommer en flokk ungdom mot dem. Ganske mange. Så mange at de fyller hele gaten i bredden. Det ser ut som om alle er mørkkledde, i svarte plastjakker, støvler. Hvor mange kan de være? Hvor gamle?

20 De seks festkledde er ikke så gamle selv. Hele kvelden har de følt seg unge, ubetydelig eldre enn da de gikk ut av skolen. De har følt seg glade og ovenpå, midt i livet, fremdeles står alle muligheter åpne, alt godt kan hende.

Men nå virker det ikke som det kan hende noe godt. Den tause gjengen kommer langsomt nærmere. De seks eldre trekker seg tettere sammen. Foreløpig venter de på at de unge skal gå forbi. Men hver for seg vurderer de tre mennene situasjonen. Det er ingen drosjer i sikte, ingen andre mennesker å se. Tre voksne menn, tre kvinner mot nesten tretti ungdommer.

25 Ennå har ingen sagt noe. De seks forsøker å late som om de ikke tar notis av de tretti, ser på klokken, veksler noen likegyldige ord om morgendagen. Kanskje de skulle forsøke å dra på tur sammen? Få med seg ungene, det kunne være morsomt for barna å treffe hverandre.

Men selv om det ikke er mer enn noen timer til morgenen, virker den langt borte. Den tette flokken av sytten-attenåringer kommer nærmere.

35 De tre kvinnene hutrer til, det er kaldt å stå der i nylonstrømper og tynne sko, nakne skuldrer under silkefôret pels. Nå hadde det ikke vært så dumt om det kom en drosje eller to.

40 De første i den mørke flokken fortsetter forbi. Men nå stanser de og snur seg. Blir stående. Hele flokken stanser og stiller seg rundt de seks. På alle kanter, det nytter ikke å vende seg bort fra dem, late som om de ikke eksisterer. De tretti ungdommene stirrer på de seks festkledde. Står tause og gransker flosshatt og fjær og dinglende strass. De rykker litt nærmere. Og enda litt.

- Den ene av mennene ser ut som om han holder på å miste tålmodigheten, hans kone legger hånden på armen hans. Det må jo gå an å snakke med dem. Men hva skal de si?
- 45 Noe morsomt. Noe avvæpnende. Opprette kontakt. Forklare seg - men forklare hva? At det ikke er så lenge siden de var unge selv, at de var russ sammen en gang, malte byen rød. De er ikke eldre enn at de vet hvordan det er.
- Gjør de?
- 50 De vet jo ikke engang hva det er for slags ungdom de har omkring seg, ser knapt forskjell på gutter og jenter, kan det være knarkere eller pønkere, med eller uten kniver og kjettingstumper? Hva vil de? Hva tenker de på?
- En ung pike står litt foran de andre. Smale svarte bukser, slitte støvler, jakke med blanke knapper, kort bustet hår. Øynene hennes farer fra den ene til den andre av de seks.
- 55 Gangsterdronningen kanskje, hun som skal gi ordre. Men hva har hun tenkt å gi ordre om? Hva kan skje på åpen gate midt i sentrum. Avisoverskrifter er noe som alltid handler om andre.
- Den unge piken tar enda et skritt nærmere, med flokken i hælene. Hun strekker ut hånden, rører ved den ene langhårede pelsen, forsiktig som om hun rørte ved et
- 60 fremmed og kanskje litt farlig dyr.
- Gud så fine dere er! roper hun og smiler.
- De seks begynner å le, det samme gjør alle de andre. Ung latter og ikke fullt så ung runger gjennom gaten.
- 65 De tretti ungdommene går videre. Eller om de bare er tjue, kanskje ikke så mange engang, kanskje bare ti eller tolv.

Fra Lykken bor på Bislett (1987) av Eva Seeberg

1. (b)

Og du dør så langsomt at du tror du lever

Og du dør så langsomt
at du tror du lever
skoene er fortsatt varme
av morgenturens skritt
5 utenfor flyr en ravn, ennå
med den forlatte greinens tykkelse
i sine krumme klør
om du kunne bevege deg som den
for du beveger deg i sirkel
10 men fortære framover
slik to sykkelpedaler
langsomt dreier framover
i lufta like over asfalten
du har lenge kjent hvordan ravnen
15 hvesser sitt nebb mot kulden
og du dør så langsomt
at du tror du lever

Og du dør så langsomt
at du tror du lever
20 digitalklokka skifter
fra 17:55
til 17:56
du klarer ikke å gjøre noe
hver bevegelse
25 er en tom bevegelse
svøpt om din kropps fylde
og i vinduskarmen står flua
livskraft pumpes
gjennom dens hårtynne bein
30 digitalklokka skifter
fra 17:56
til 17:57
knyttneven av opplagra ro
dunkes i stolarmens stoff
35 du klarer ikke å gjøre noe
flua trekkes mot skinnet
fra øynene dine
du våkner så langsomt
at du tror du sover
40 du har to tynne tåresekker
som gjemmer seg i begge øyekrokene
i redsel for å fylles

du har lenge kjent hvordan søvnen
frykter lukkede øyne
45 hvordan panna minnes grublerynker
du har lenge kjent hvordan
flua stikker sin snabel gjennom en tåresekk
du våkner så langsomt
at du tror du lever
50 Og du dør så langsomt
at du tror du sover

Fra *Og du dør så langsomt at du tror du lever* (1993) av Bertrand Besigye

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION
NORVEGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til EIN av dei følgjande tekstane:

1. (a)

Mørk gate midt på natten

De er seks stykker som har vært på fest. Smoking og lange kjoler: Tre par som har vært ute og feiret at det er første gang mennene ser hverandre igjen siden de gikk ut av skolen. Tjuårsjubileum, og de har slått stort på.

5 De står på en drosjeholdeplass og synes på lang avstand. Pels over dype utringninger, glitrende skjørt, perler og pannebånd, hvite fjær bak et øre. En av mennene har til og med flosshatt.

Ikke for at de pleier å se slik ut. Noe av stasen er leid, det meste lånt. Mors pelsjakke, tantes perler, farfars floss. De fikk den ideen at de ville kle seg slik, for å komme i stemning, for å more seg selv og de andre.

10 Det har vært vellykket, det er blitt sent på natten. Tomt i sentrumsgatene, ganske kaldt - og ingen drosjer.

Men de har fremdeles mye å snakke om. De har vært spredt på forskjellige kanter av landet og verden, men nå bor de i samme by igjen og er enige om at de skal holde kontakten. Konene har også funnet hverandre, de snakker alle seks høylytt om barn og arbeid og gamle skoleminner, de har mye å le av.

15 Plutselig senker de stemmene. De er ikke alene lenger. Det kommer en flokk ungdom mot dem. Ganske mange. Så mange at de fyller hele gaten i bredden. Det ser ut som om alle er mørkkledde, i svarte plastjakker, støvler. Hvor mange kan de være? Hvor gamle?

20 De seks festkledde er ikke så gamle selv. Hele kvelden har de følt seg unge, ubetydelig eldre enn da de gikk ut av skolen. De har følt seg glade og ovenpå, midt i livet, fremdeles står alle muligheter åpne, alt godt kan hende.

Men nå virker det ikke som det kan hende noe godt. Den tause gjengen kommer langsomt nærmere. De seks eldre trekker seg tettere sammen. Foreløpig venter de på at de unge skal gå forbi. Men hver for seg vurderer de tre mennene situasjonen. Det er ingen drosjer i sikte, ingen andre mennesker å se. Tre voksne menn, tre kvinner mot nesten tretti ungdommer.

25 Ennå har ingen sagt noe. De seks forsøker å late som om de ikke tar notis av de tretti, ser på klokken, veksler noen likegyldige ord om morgendagen. Kanskje de skulle forsøke å dra på tur sammen? Få med seg ungene, det kunne være morsomt for barna å treffe hverandre.

Men selv om det ikke er mer enn noen timer til morgenen, virker den langt borte. Den tette flokken av sytten-attenåringer kommer nærmere.

35 De tre kvinnene hutrer til, det er kaldt å stå der i nylonstrømper og tynne sko, nakne skuldrer under silkefôret pels. Nå hadde det ikke vært så dumt om det kom en drosje eller to.

40 De første i den mørke flokken fortsetter forbi. Men nå stanser de og snur seg. Blir stående. Hele flokken stanser og stiller seg rundt de seks. På alle kanter, det nytter ikke å vende seg bort fra dem, late som om de ikke eksisterer. De tretti ungdommene stirrer på de seks festkledde. Står tause og gransker flosshatt og fjær og dinglende strass. De rykker litt nærmere. Og enda litt.

Den ene av mennene ser ut som om han holder på å miste tålmodigheten, hans kone legger hånden på armen hans. Det må jo gå an å snakke med dem. Men hva skal de si?

45 Noe morsomt. Noe avvæpnende. Opprette kontakt. Forklare seg - men forklare hva? At det ikke er så lenge siden de var unge selv, at de var russ sammen en gang, malte byen rød. De er ikke eldre enn at de vet hvordan det er.

Gjør de?

50 De vet jo ikke engang hva det er for slags ungdom de har omkring seg, ser knapt forskjell på gutter og jenter, kan det være knarkere eller pønkere, med eller uten kniver og kjettingstumper? Hva vil de? Hva tenker de på?

En ung pike står litt foran de andre. Smale svarte bukser, slitte støvler, jakke med blanke knapper, kort bustet hår. Øynene hennes farer fra den ene til den andre av de seks.

55 Gangsterdronningen kanskje, hun som skal gi ordre. Men hva har hun tenkt å gi ordre om? Hva kan skje på åpen gate midt i sentrum. Avisoverskrifter er noe som alltid handler om andre.

60 Den unge piken tar enda et skritt nærmere, med flokken i hælene. Hun strekker ut hånden, rører ved den ene langhårede pelsen, forsiktig som om hun rørte ved et fremmed og kanskje litt farlig dyr.

- Gud så fine dere er! roper hun og smiler.

De seks begynner å le, det samme gjør alle de andre. Ung latter og ikke fullt så ung runger gjennom gaten.

65 De tretti ungdommene går videre. Eller om de bare er tjue, kanskje ikke så mange engang, kanskje bare ti eller tolv.

Frå Lykken bor på Bislett (1987) av Eva Seeberg

1. (b)

Og du dør så langsomt at du tror du lever

Og du dør så langsomt
at du tror du lever
skoene er fortsatt varme
av morgenturens skritt
5 utenfor flyr en ravn, ennå
med den forlatte greinens tykkelse
i sine krumme klør
om du kunne bevege deg som den
for du beveger deg i sirkel
10 men fortære framover
slik to sykkelpedaler
langsomt dreier framover
i lufta like over asfalten
du har lenge kjent hvordan ravnen
15 hvesser sitt nebb mot kulden
og du dør så langsomt
at du tror du lever

Og du dør så langsomt
at du tror du lever
20 digitalklokka skifter
fra 17:55
til 17:56
du klarer ikke å gjøre noe
hver bevegelse
25 er en tom bevegelse
svøpt om din kropps fylde
og i vinduskarmen står flua
livskraft pumpes
gjennom dens hårtynne bein
30 digitalklokka skifter
fra 17:56
til 17:57
knyttneven av opplagra ro
dunkes i stolarmens stoff
35 du klarer ikke å gjøre noe
flua trekkes mot skinnet
fra øynene dine
du våkner så langsomt
at du tror du sover
40 du har to tynne tåresekker
som gjemmer seg i begge øyekrokene
i redsel for å fylles

du har lenge kjent hvordan søvnen
frykter lukkede øyne
45 hvordan panna minnes grublerynker
du har lenge kjent hvordan
flua stikker sin snabel gjennom en tåresekk
du våkner så langsomt
at du tror du lever
50 Og du dør så langsomt
at du tror du sover

Frå *Og du dør så langsomt at du tror du lever* (1993) av Bertrand Besigye
